



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев 5497/2021  
08.12.2022. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Драгане Бољевић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јевтовић, адвокат из ..., против тужених ББ из села ..., ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник др Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 984/21 од 21.05.2021. године, у седници већа одржаној 08.12.2022. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 984/21 од 21.05.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 984/21 од 21.05.2021. године.

### Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 2079/19 од 25.01.2021. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да тужиоцу припада право својине на 1/5 непокретне имовине пок. ДД, бившег из ... на катастарским парцелама ближе наведеним у овом ставу изреке, по основу законског наслеђивања, што су тужени дужни признати и тужиоцу предати у државину тај својински удео, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка солидарно плати износ од 130.230,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев за трошкове за износ од још 63.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 984/21 од 25.01.2021. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке и делу става другог изреке о досуђеним трошковима поступка са каматом од извршности пресуде до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), а ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у овом случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је утврђење права својине по основу законског наслеђивања иза деде тужиоца, сада пок. ДД, који је преминуо 30.11.1988. године, мајка тужиоца се у оставинском поступку иза свог оца одрекла наследства које јој по закону припада, а оставински суд пропустио да тужиоца позове на оставинску расправу. Тужбени захтев је одбијен због недостатка активне легитимације и застарелости права захтевати заоставштину према члану 139. Закона о наслеђивању („Службени гласник СРС“ број 52/74 и 1/80), који се у конкретном случају има применити, а имајући у виду садржину постављеног тужбеног захтева. Спорно правно питање на које се у ревизији указује везано је за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом у погледу примене члана 139. ЗОН. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, те по оцени овог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 11.06.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 451.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на ненувчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија  
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка  
управитељ писарнице  
Марина Антонић